

PÍSEŇ 0745

Naberu dech a půjdu

Tomáš Najbrt

1. Kdo-si mě pro-bou-zí, po - dá - vá dlaň, zve-dá mě vzhů - ru, za - šep - tá
2. An - děl mi po - rou-čí: Ne - vá - hej, pojd', bu - du tě vést, če - ká nás

vstaň, čerstvý vzduch zven - čí do ce - ly chladně vo - ní,
pouť. Až když jsme ven - ku za bra - nou o - te - vře - nou,

a ně - kde v dá - li sví - tá - ní z vě - ží zvo - ní. Ref. Na - be - ru dech a
ná - hle jsem sám a kle - čím na ko - le - nou.

pů - jdu, rá - zem zbave - ný pout, svo - bo - du, volnost cí - tím, dřív jsem se ne - moh

hnout. Všechno je tak zvláště no - vé, jak bý - vá ve vi - dě - ní, jako

bych v o - čích měl je - ště sen: Co pravda je a co ne - ní?

Tomáš Najbrt